

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/74/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617203109
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8617203109.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: E. M. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Z. XX, XXX XX A., proti žalovanému: Home Credit Slovakia a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený advokátskou kanceláriou Goliášová Gabriela s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o určení, že poskytnutý úver je bezúročný s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 2Csp/82/2017-39 zo dňa 22.11.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 2Csp/82/2017-45 zo dňa 01.02.2018.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Vyslovil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Dopĺňacím rozsudkom č. k. 2Csp/82/2017-45 zo dňa 01.02.2018 doplnil rozsudok výrokom, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 99,50 eur Slovenskej republike na účet Slovenskej pošty, a.s. - prevádzkovateľa systému, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 1 ods. 2; § 2 písm. a), b); § 9 ods. 1, 2; § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSU“); § 52 ods. 1 až 4; § 53 ods. 1 až 3, 5 a 10; § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; § 290 CSP zistil, že žalovaný so žalobcom dňa 24.09.2010 uzatvoril zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX., na základe ktorej žalovaný žalobcovi poskytol bezúčelový úver vo výške 3.000 eur s ročnou úrokovou sadzbou 18,80 %. Poskytnutý úver sa žalobca zaviazal splácať v mesačných splátkach vo výške 71,50 eur v počte 84. Bola uvedená RPMN od 21,50 % do 22,50 %, priemerná hodnota RPMN 18,09 %, celkové náklady spotrebiteľa 2.582,64 eur a lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že jednotlivými splátkami zaplatil viac, ako mu bola poskytnutá na základe zmluvy suma 3.000 eur.

3. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania - činnosti je poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom. Žalobca je fyzická osoba - nepodnikateľ. Predmetná úverová zmluva je preto v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka zmluvou

spotrebiteľskou, čo nakoniec nebolo ani medzi stranami sporné. Preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

4. V ďalšom uviedol, že zmluvné dojednanie úveru žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov a navyše sú vyhotovené drobným písmom a bežným spôsobom nečitateľné. Žalovaný má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo tvrdené ani preukázané, aby úver žalovaný poskytol žalobcovi za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľov platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy a teda platia aj vo vzťahu k úverom ako k tzv. absolútnym obchodnoprávnym vzťahom. Spotrebiteľské vzťahy, teda zmluvy medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi, spadajú pod ochranu § 54 ods. 1 OZ, podľa ktorého je neprípustné dojednať so spotrebiteľom nevýhodnejšie ustanovenie zmluvy ako upravuje Občiansky zákonník. V prejednávanej príhode ide o spotrebiteľský spor v zmysle jeho definície podľa § 290 CSP teda spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, resp. súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Určenie, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov má právny základ v spotrebiteľskej zmluve, na základe ktorej si strany poskytli finančné plnenia.

5. Podľa súdu prvej inštancie zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v cit. zákonom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver je potrebné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov.

6. Súd prvej inštancie skonštatoval, že z predmetnej zmluvy nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Významom tohto ustanovenia je to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (týmto sú dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétneho (jedného) časového údaju, ktorý bude konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať. Pokiaľ teda samotná zmluva o úvere, ani všeobecné podmienky údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahujú, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť potencionálnou aktivitou spotrebiteľa vedúcou k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných, v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi. V predmetnej zmluve je uvedené, že dátum poslednej mesačnej splátky úveru je 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Nakoľko zmluva koniec splatnosti úveru neobsahuje, z tohto dôvodu je úver bezúročný a bez poplatkov.

7. Ďalej uviedol, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje rozlíšenie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva obsahuje len výšku mesačnej splátky bez špecifikácie. Z tejto splátky ale nevyplýva, koľko z toho bude započítané na istinu úveru, koľko na úroky a na prípadné poplatky. Z ust. § 9 2 písm. k) ZoSÚ vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Je preto vylúčené, aby sa zmluva, pokiaľ ide o tieto podstatné náležitosti, odvolávala na inú listinu, napríklad na úverové zmluvné podmienky, ktorých obsah dlžník nemôže vôbec ovplyvniť. Údaje o konečnej splatnosti úveru, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov predstavujú jednu z náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Je preto potrebné, aby tieto údaje boli obsiahnuté priamo v texte zmluvy o poskytnutí úveru. Nie je možné pripustiť, aby takáto podstatná náležitosť, s neuvedením ktorej sa zákonom zabezpečila dlžníkovi zvýšená ochrana v tom, že v prípade jej neuvedenia v zmluve spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, uvádzala iba vo všeobecných podmienkach.

8. V zmluve je nesprávne uvedená hodnota priemernej RPMN a to v neprospech spotrebiteľa. Údaj o priemernej RPMN je informatívny údaj, ktorého úlohou je poskytnúť spotrebiteľovi pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere okamžitú informáciu o tom, či úver, ohľadom ktorého sa chystá uzavrieť úverovú zmluvu s ohľadom na jeho RPMN (ktorá musí byť súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako jej obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. y) ZoSÚ) je v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu s úvermi výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 24.09.2010, pričom údaje o priemernej RPMN za 2. štvrťrok r. 2010 boli zverejnené MF SR dňa 30.07.2010. Vychádzajúc z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobcovi bol poskytnutý úver 3.000 eur so splatnosťou 84 mesiacov (t.j. 7 roky). Z obsahu zmluvy ďalej vyplýva, že súčasťou zmluvy je aj dohoda o zrážkach zo mzdy, čo je zabezpečovací inštitút podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Úver z predmetnej úverovej zmluvy je preto úverom so zabezpečením. Zistil, že priemerná hodnota RPMN pri spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy pri obdobných úveroch medzi stranami sporu bola vo výške 16,83 %. V predmetnej zmluve je uvedená priemerná hodnota RPMN 18,09 %, teda ide o údaj nesprávny. Nesprávne uvedená RPMN je v neprospech spotrebiteľa, lebo v zmluve je uvedená nižšia, ako v skutočnosti. Keďže v zmluve bola deklarovaná priemerná RPMN vo výške 18,09 %, v skutočnosti bola vo výške 16,83 %, čím bol zavádzaný spotrebiteľ. Aj z toho dôvodu považoval úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ). Na takomto určení má žalobca naliehavý právny záujem, nakoľko bude mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh voči žalovanému.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. V konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania. Tiež uviedol, že o výške trov rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s § 262 ods. 2 CSP, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodňoval dôvodmi uvedenými v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal jeho argumentáciou, preto považuje rozsudok za predčasný, nedostatočne a neúplne odôvodnený, nespĺňajúci kritéria podľa § 220 ods. 2 CSP. Podľa odvolateľa predmetná zmluva č. XXXXXXXXXXXX obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy. Čo sa týka dodržania zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti o výške mesačnej splátky - 71,50 eur, o počte splátok - 84, o lehote splatnosti - 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa posledného mesiaca a tiež obsahuje údaj o termínoch splatnosti splátok. Poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 a potrebu výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k), f) citovaného zákona v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy. Aj podľa článku 7 ods. 2 Ústavy SR právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Preto rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 je záväznou judikatúrou pre vnútroštátny súd. Judikatúra Európskeho súdneho dvora má zabezpečovať jednotný výklad pre EÚ a jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Aj keď akékoľvek vnútroštátne pravidlo (napr. zákon, vyhláška) sú v rozpore s európskym právom, orgány daného štátu ho nemajú uplatňovať. Poukázal na rozhodnutia C-106/77 Simmethal, C-14/83 Colson and Kamann, C-106/89 Marleasing, C-397/01 Pfeiffer a i. Podľa odvolateľa výklad contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z.z. nie je contra legem. S poukazom aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/344/2015 zastáva názor, že nie je správny záver o potrebe, aby každá jednotlivá splátka musela obsahovať rozpis, aká časť platby pripadá na zaplatení istiny a aká na zaplatení poplatkov a úrokov.

11. Ku konečnej splatnosti úveru uviedol, že táto v úverovej zmluve je uvedená pod bodom 46 ako lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a dátum konečnej splatnosti je určený na 15. deň v poslednom mesiaci. Poukázal na počítanie lehôt v zmysle ust. § 122 OZ. K výkladu uvedeného poukázal na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.01.2018, sp. zn. 10Csp/90/2017.

12. K tvrdeniu súdu prvej inštancie o nesprávnom uvedení priemernej RPMN uviedol, že zákon neuvádza, aby zmluva bola bezúročná a bez poplatkov aj v prípade, ak je výška priemernej RPMN uvedená nesprávne. V zmluve bola správne uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 18,09 %. Tento údaj je správny, nakoľko predmetný úver je potrebné hodnotiť ako ostatné spotrebiteľské úvery.

13. K náležitostiam úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok nedodržania písomnej formy a porušenia ďalších náležitostí. Nie je preto možné na predmetnú úverovú zmluvu aplikovať sankciu uvedenú v ust. § 11 ods. 1 písm. a), lebo zmluva je uzatvorená v písomnej forme. Aby bola naplnená hypotéza ust. § 11 ods. 1 písm. a) je nutné, aby boli kumulatívne splnené podmienky predpokladané v danom ustanovení. Zmluva je uzatvorená písomne, preto nie je naplnená hypotéza uvedeného ustanovenia. K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí pod sp. zn. 5Co/356/2017. Navrhol preto napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne ho zmeniť a priznať žalovanému náhradu trov konania.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne. Z dikcie ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že pre určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov postačí, ak nie je uvedená čo i len jedna z obligatórnych náležitostí ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona. Zmluva musí tiež obsahovať presný údaj o RPMN, nie rozpätie od 21,50 % do 22,20 %. Zmluva neobsahuje správny údaj o celkových nákladoch vo výške 2.582,64 eur, nakoľko súčin mesačnej splátky 71,50 x 84 je 6.006 eur. Celkové náklady mali byť tak vo výške 3.006, kedy pri takýchto údajoch mala byť RPMN 25,16 %. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.05.2017, sp. zn. 5Co/59/2017. Navrhol preto napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

15. K vyjadreniu žalobcu žalovaný už nezaujal stanovisko.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 02.10.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

17. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, keď vyslovil, že úver na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.09.2010, uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bezpoplatkový. Je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že uvedený záver je z dôvodu absencie údajov o výške, počte a frekvencii splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Odvolací súd preto v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Len na zdôraznenie správnosti je potrebné uviesť, že z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola aj výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pritom slová výška, počet a termín splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istiny, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, tiež aj ich počet a termín splátok. Účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkov súvisiacich s úverom. Žalobca ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalobca v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/245/2010).

18. K právnomu názoru vyjadrenému žalovaným v odvolaní vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Biroová odvolací súd uvádza, že požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 cit. zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok. Je tu

zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie Smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch sporov medzi jednotlivcami nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Nesmie sa jednať o výklad *contra legem* a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona *contra legem*. Napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, Zákon o spotrebiteľských úverov jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Napriek uvedenému rozsudku SD EÚ je nutné v prípade predmetnej zmluvy, uzavretej 24.09.2010 postupovať podľa z č. 129/2010 Zz. 19. Vzhľadom na vyššie uvedené správne prvoinštančný súd ustálil, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

20. Odvolací súd ešte dodáva, že aj údaje týkajúce sa či už priemernej, ako aj pre zmluvu aktuálnej RPMN sú správne súdom prvej inštancie vyhodnotené. Zákon vyžaduje v úverovej zmluve uvedenie správnej výšky RPMN, ktorá musí byť vyjadrená jednoznačne a určito. Už skutočnosť, že v zmluve je uvedené rozpätie RPMN od 21,5 % do 22,20 %, je nutné považovať za neurčité, a to so záverom, ako by RPMN nebola uvedená vôbec. Už aj uvedené je dôvodom na správny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, uzavretej stranami sporu 24.09.2010

21. Odvolací súd považuje za nedôvodnú aj námietku odvolateľa, že napadnutý rozsudok nie je odôvodnený. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je možné jednoznačne vyvodiť záver, prečo súd prvej inštancie uložil žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

22. Aj uvedené odôvodňuje záver o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a tiež správnej aplikácie vyššie citovaného zákona.

23. Ak odvolateľ poukazuje na iné rozhodnutia iných súdov, odvolací súd uvádza, že v predmetnom spore nie je viazaný právnym názorom vysloveným v inom spore.

24. Prvoinštančný súd sa správne zaoberal aj jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to údajom o konečnej splatnosti úveru. Správne je jeho konštatovanie, že údaj o konečnej splatnosti úveru v zmluve absentuje, keď podľa žalovaného splatnosť je uvedená 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, čo však nezodpovedá určeniu konečnej splatnosti úveru tak, ako to vyžaduje zákon. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. (vid uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo/143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013 sp. zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012 sp. zn. 1Co/30/12).

25. Odvolací súd k odvolacej námietke, týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku uvádza, že ani prípadná vada nedostatku dôvodov rozhodnutia súdu sama o sebe nemusí vždy disponovať potrebnou intenzitou smerujúcou k porušeniu ústavných práv účastníkov. Túto skutočnosť je treba posudzovať vždy individuálne pre konkrétny prípad a so zreteľom na charakter konania. Takú intenzitu zásahu, ktorá je spôsobilá privodiť porušenie ústavných práv, dosahuje iba také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné zistiť rozsah porušenia práva, prípadne také, v ktorom dôvody, na ktorých je založené absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (pozri rozhodnutie Ústavného súdu II. ÚS/373/08, I. ÚS/344/10).

26. Je nutné poukázať na to, že všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené stranami sporu, len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti judikatúru Ústavného súdu SR, napr. č. k. IV. ÚS/115/03, III. ÚS/209/04 a tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/347/2014 zo dňa 30.09.2015.

27. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a to spolu aj s doplniacím rozsudkom, ktorým uložil žalovanému zaplatiť súdny poplatok z návrhu vo výške 99,50 eur Slovenskej republiky na účet Slovenskej pošty a.s. podľa § 2 ods. 2 z. č. 71/1992 Zb., keďže žalobca je v zmysle § 4 ods. 2 písm. u) cit. zákona od súdneho poplatku za návrh oslobodený. Potvrdený bol aj správny výrok o trovách konania.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol priznaný voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, vydaným po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej súdnym úradníkom.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).